

Povestea de dinaintea visului

Emilian Oniciuc

Când degrabă se lasă înserarea
Iar cel mic este în puful patului,
Somnul îl dorește-n tulburarea
Povestirilor de dinaintea visului...

Povestioara cam bizară a ascultat-o
Seară de seară de nenumărate ori...
Dar, chiar dacă i-am mai povestit-o
Tot îi mai dădea înfrigurați fiori...

O credea adevărată și că eu sunt eroul
Aventurii din povestea minunată,
Dar eram pe tabla viselor doar „zero-ul”,
Ecuației din ficțiunea inventată...

Și, astfel, ajunsesem, seară de seară,
Cu prințul meu - al basmului prolog -
Să repetăm povestea noastră, iară,
În magia clipei, următorul dialog:

- Tata, tata, te rog tăicuțule,
Spune-mi din nou povestea!
- Care poveste măi micuțule?
Aia cu îndepărtata stea...?

- Nu, tata, pe-aceea cu omul lup...!
-Of! Aceeși... M-am plictisit,
Capul mi-e ca un roi în stup
Să-ți tot repet ce-am povestit...

- Te rog, îmi place tare mult...!
- Mda, dar e lungă și de groază...
-Te rog, vreau încă s-ascult...!
- Bine, bine, asta contează...

A fost o dată ca niciodată,
Într-o noapte rece și ploioasă...
Aveam privirea întunecată
De nerăbdarea ajungerii acasă...

Drumul era greu prin vârtoarea nopții
Iar plopii străjeri din margini de drum,
Parcă îmi dădeau ciudați fiori ai morții...

Fulgerele păreau că îi vor face scrum;

Și ochii îi plecam sub grelele pleoape
Încărcate de ale fulgerelor săgeți
Sau poate bazine grele de-ale cerului ape,
Îmi injectară ochii cu zeci de scaieți...

În acest vacarm de ale tunetelor tobe
Și ale fulgerelor naturii stroboscop,
Ce parcă erau din Iad încinsele sobe
Aruncate spre mine, scăpate fără scop...

Am auzit prelung prin aer, peste tunet,
Un urlet de fiară, un urlet de lup;
Nu părea firesc înfiorătorul sunet....
Atunci, la fugă am vrut grabnic s-o „rup”...

Și-am „rupt-o” de mâncam pământul...
Din tălpi îmi scăpărau scânteii de jar,
Sau poate erau recii stropi ce vântul
Îi arunca stârniți sub pașii-mi de fugar...

Cât rece vânt am înghițit,
Dar câte picături de ploaie...!
De atâta spaimă-am amețit
Și tremuram precum o oaie...

Deodată în ceasul cel târziu,
Furtuna care parcă înebunise,
Lângă cimitirul cu gard cărămiziu
Ca la o comandă divină se oprise...

(Mă uit la băiețelul meu,
Să vad dacă adormise,
Dar îngerul, Morfeul zeu,
Cu aripa nici nu-l atinse...)

- Tata și deodată s-a făcut senin?
- Da, se vedeau Luna și stelele...
Păreau semne prevestitoare de chin,
Aducând peste cruci blestemele...

Blesteme grele din liniștea eternă,
Purtate-n razele albe ale tăcerii selene,
Peste a negrelor morminte pernă
Unde-om lenevi în veșnica lene...

Cuprins de aceste gânduri tulburate,

Am crezut că totul a fost doar o părere,
Când am auzit dinspre crucile învecinate,
Un țipăt prelung de cucuvea-n durere...

Liniștea nopții era din nou spartă
De acel țipăt aducător de moarte...
Brusc m-am înfiorat: Moartea nu iartă,
Crucile-s dovada speranțelor deșarte...!

Mai aveam puțin și treceam de cimitir,
Când o umbră ivită în contrastul nopții,
Se lungi spre picioarele mele mai abitir
Decât flămândul lup din pădurea morții...

Am iuțit pasul, mai era puțin până acasă...
Umbra lupului foșnea prin frunzele moarte.
Doream să întorc capul, dar lupul nu mă lăsa
Spunându-mi în grai de om că nu se poate!

Lup să-mi vorbească...? Asta nu este posibil...
Mi-am zis: ori, chiar în spate-i Necuratul?
Ce tot îmi repetă într-un mod oribil:
- Îți iau graiul... dacă îți întorci capul!

Eram deja lângă casă în dreptul porții,
Un gând divin în suflet mă răscoli:
Că pot scăpa de Întunecatului Nopții,
Cruce de-mi făceam cu limba-n cerul gurii!

De cum am făcut cruce de trei ori la rând,
Pe loc în spatele meu totul se liniști...
Și I-am mulțumit Celui-de-Sus în gând!
Oare, tu dragul meu fiu, n-ai mulțumi?

Poate dorea să îl aduc în casă,
Să-mi ia sufletul și altele din ea...
Dorea pe toți să ne prindă-n plasă
Dar ducă-se-n pustii de Piază Rea!

Mă uit cu drag la îngerașul meu,
Observ că singur deja vorbeam...
În fiecare seară se întâmpla mereu
Să nu mai afle finalul ce îl povesteam.

De asta povestea tot i-o repetam
În ceasul nopților de somn, copilărești...
Voia să afle de-i adevărat sau inventam
Finaluri din ce în ce mai nebunești...

POEZII ONLINE

Acum și el e tată, și el spune povești.
Unele sunt cele cu care eu îl adormeam,
În clipele magice și îngerești,
Atunci când și visele îi străjuiam...